

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: J. V., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Oldřichem Nejdlem
sídlem Valentinská 56/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j.
KUUK/011833/2025/DS/Pan,takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 3. 2. 2025, č. j. KUUK/011833/2025/DS/Pan, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, ze dne 9. 10. 2024, č. j. MgMT/130470/2024, **se zrušují.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. KUUK/011833/2025/DS/Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 10. 2024, č. j. MgMT/130470/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Přestupek, který je žalobci kladen za vinu měl spočívat v tom, že dne 17. 4. 2024 v 16:35 hodin jako řidič nákladního motorového vozidla tovární značky Ford, modelu Transit, registrační značky X, v Teplicích na náměstí Svobody (u kašny) stál s vozidlem v místě, do něhož byl vjezd všem druhům vozidel zakázán dopravní značkou č. B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou č. E 13 s textem „Mimo vozidel s povolením MgM Teplice“.
3. Žalobce současně požadoval, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí a aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, v rozporu se zákonem č. 85/1990 Sb., o právu petičním, a judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť umístěním petičního stánku na veřejném prostranství bez povolení státních orgánů není porušen zákon, přičemž povolení orgánů veřejné moci nepodléhají ani akcesoristické činnosti, tedy ani stání automobilů s technickým vybavením.
5. Dle žalobce měly správní orgány navíc přihlédnout ke konkrétním skutkovým okolnostem, které žalobce spatřoval v tom, že předmětným vozidlem Ford Transit žalobce vjel na plochu náměstí pouze na dobu nezbytně nutnou ke sklizení petičních archů, petičních stolků a petičního stánku do jmenovaného vozidla; nemohl konat jinak s ohledem na bezpečnost a na dodržení litery petičního zákona; prominentní veřejný prostor by neměl sloužit pouze pro akce, které magistrát jako orgán veřejné moci povolí; žalobce jako pořadatel nemohl při sklizení petičního stánku a ukončení akce jednat jinak; magistrát byl zřejmě ve věci podjatý a postupoval šikanózním způsobem, neboť to byl právě vedoucí jednoho z odborů magistrátu, který městské policii oznámil podezření ze spáchání přestupku, aby pak tentýž správní orgán následně rozhodoval v přestupkovém řízení. Dle žalobce tedy nebyla v daném případě naplněna objektivní ani subjektivní stránka přestupku.
6. Žalobce dále namítal nicotnost opatření obecné povahy, na jehož základě byly zákazové dopravní značky umístěny. Konstatoval, že nebylo vyhověno jeho žádosti o zpřístupnění podkladového OOP, na jehož základě mělo dojít k umístění předmětných dopravních značek s odůvodněním, že stanovení dopravního značení (OOP) má skartační lhůtu, která již uplynula, tudíž dokumentace, na jejímž základě byly dopravní značky umístěny, byla již skartována. Žalobce má za to, že pokud OOP, na jehož základě došlo k umístění dopravních značek, neexistuje, je třeba rozhodnout o vyslovení jeho nicotnosti, event. o jeho zrušení, a to zejména pro jeho nepřezkoumatelnost.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce uplatnil v žalobě stejné námitky, jako ve svém návrhu na zastavení (správního) řízení, s nimiž se správní orgány obou stupňů vypořádaly. Měl za to, že obě stránky přestupku (objektivní i subjektivní) byly v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případě naplněny. Zdůraznil, že žalobce nebyl řešen kvůli petičnímu stánku a nebylo po něm vyžadováno povolení k umístění petičního stánku na místě přístupném veřejnosti, a tak nemohl být krácen na svém petičním právu, avšak žalobce je obviněn z přestupku, když nerespektoval dopravní značení. Za použití judikatury ústavního soudu a správních soudů žalovaný konstatoval, že v nyní projednávaném případě nebylo žalobci bráněno ve výkonu jeho petičního práva, ale bylo po něm požadováno, aby dodržoval příslušná pravidla s ohledem na způsob výkonu tohoto práva. Pokud tedy k výkonu tohoto práva obviněný použil vozidlo, dopadala na něj rovněž prostřednictvím ustanovení § 4 odst. 3 petičního zákona příslušná právní úprava zákona o silničním provozu, která chrání veřejný pořádek.

8. K namítané nezákonnosti rozhodnutí žalovaný připustil, že přivezení a vyložení petičního stánku, může být považováno za akcesorickou činnost, pokud je nezbytná a přiměřená pro realizaci hlavní činnosti, což je výkon petičního práva; že za nezbytnou činnost by se dala považovat v případě, že by samotné vozidlo bylo petičním stánkem, a že pokud by byl vjezd považován za přiměřený a nezbytný pro výkon petičního práva a neomezoval by provoz motorových a jiných vozidel ani nenarušoval veřejný pořádek, mohl by být považován za oprávněný; nicméně měl za to, že v daném případě vjezd do zákazu vjezdu nebyl nezbytný ani přiměřený, neboť z videozáznamu je zřejmé, že vozidlo obviněného nebylo zároveň petičním stánkem a v místě se nacházela volná parkovací místa, kde mohl vozidlo zaparkovat, popřípadě mohl zastavit v pěší zóně na dobu nezbytně nutnou pro vyložení a naložení petičního stánku.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný a následně i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Zásadní význam pro rozhodnutí v předmětné věci měl výsledek incidenčního přezkumu opatření obecné povahy, na základě kterých byly umístěny dopravní značky, jejichž porušení bylo žalobci jakožto řidiči kladeno za vinu. Přezkum opatření obecné povahy byl soudem proveden v řízení vedeném pod sp. zn. 40 A 2/2025.
12. Usnesením ze dne 3. 4. 2025, č. j. 178 A 6/2025-18, bylo řízení ohledně návrhu na zrušení opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích na náměstí Svobody v Teplicích (u kašny), navenek deklarovaná dopravní značkou B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou E 13 s textem "Mimo vozidel s povolením MgM Teplice", vyloučeno k samostatnému řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Rozsudkem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 40 A 2/2025-45, bylo opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích na náměstí Svobody v Teplicích (u kašny), navenek deklarovaná dopravní značkou B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou E 13 s textem "Mimo vozidel s povolením MgM Teplice", zrušeno.
14. Při hodnocení významu zrušení opatření obecné povahy, jež bylo ve věci užito jako podkladový akt soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, jímž se vyslovil k možnostem zohlednění zrušení podmiňujícího správního aktu soudem při jejich řetězení v rámci soudního přezkumu podmíněného (navazujícího) správního aktu, dospěl k závěru, že *„právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. (...) Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna“*.
15. Soud je tedy povinen zohlednit k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.
16. Soud je přitom toho názoru, že právní důvody, jež vedly rozšířený senát k formulaci uvedeného závěru, je nutno užít i v případech, kdy ve věci, tj. v rámci důvodů rozhodnutí, bylo správním orgánem užito opatření obecné povahy nebo jeho část. Opatření obecné povahy je abstraktně konkrétní správní akt, k jehož závazné části je v řadě ohledů přístupováno jako k právnímu předpisu. Tím se liší od individuálních správních aktů (rozhodnutí), jejichž řetězením se zabýval rozšířený senát. Z hlediska účastníků řízení je ovšem nepodstatné, zda podkladovým aktem jimi napadeného rozhodnutí bylo jiné rozhodnutí jakožto individuální akt, nebo opatření obecné povahy, jestliže správní orgán, jenž napadené rozhodnutí vydal, byl povinen z takového aktu vycházet. Je potom lhostejno, zda po právní moci napadeného rozhodnutí byl příslušným orgánem zrušen či změněn akt konkrétní či normativní, neboť v obou situacích odpadl podklad, na němž je napadené rozhodnutí založeno a z něhož čerpá své důvody. V obou případech je zrušením podmiňujícího aktu ve stejné míře narušena právní stabilita aktu podmíněného, proto je třeba, aby soud při přezkumu podmíněného aktu tuto skutečnost zohlednil.
17. Přestože právní věta citovaného usnesení rozšířeného senátu uvádí toliko pojem „rozhodnutí“, v relevantní části odůvodnění (oddíl V.2.) je systematicky užíváno obecnějšího pojmu správní akt (podmiňující a podmíněný). Jelikož není pochyb o významové ustálenosti tohoto pojmu v právní teorii i praxi a opatření obecné povahy bezpochyby naplňuje znaky správního aktu, lze mít za to, že právní argumentace Nejvyššího správního soudu se týká všech podkladových (podmiňujících) správních aktů, tedy i opatření obecné povahy, je-li jich k rozhodnutí ve věci užito. Pokud rozšířený senát neshledal důvod vymezit podkladové správní akty blíže, resp. mezi nimi diferencovat svou pozici, nevidí k tomu důvod ani zdejší soud.
18. Jelikož se právní režim opatření obecné povahy blíží právním předpisům, podpůrně lze poukázat (ve shodě s již citovaným usnesením rozšířeného senátu) na prolomení zásady vázanosti soudu právním stavem v době rozhodování správního orgánu, došlo-li v mezidobí

ke zrušení ustanovení zákona, které bylo aplikováno správním orgánem, Ústavním soudem pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Správní soudy zcela samozřejmě toto zrušení aplikovaného právního předpisu v soudním přezkumu zohledňují (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002–98, publikované pod č. 1041/2007 Sb. NSS).

19. Z důvodů výše uvedených tedy soud konstatuje, že v důsledku pravomocného zrušení opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích na náměstí Svobody v Teplicích (u kašny), navenek deklarovaná dopravní značkou B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou E 13 s textem "Mimo vozidel s povolením MgM Teplice", v jejímž nerespektování bylo shledáno přestupkové jednání žalobce, musel soud prohlásit ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí o přestupku, jehož podkladovým aktem bylo zrušené opatření obecné povahy, za nezákonné.
20. Jelikož předmětnou nezákonností bylo zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.
21. S ohledem na výše uvedené závěry bylo již nadbytečně přezkoumávat důvodnost ostatních žalobcových námitek.
22. Soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Pakliže měl žalobce v projednávané věci úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 140 Kč. Celková výše se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 4 620 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v účinném znění (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) AT] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) AT], dále z částky 900 Kč za s tím související dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. srpna 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.